

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: D.K., zastoupeného: JUDr. Robert Varga, advokát, se sídlem Vlastina 23, Plzeň,
 proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň,** v řízení
 o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2013, č.j. DSH/15586/13**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 19.8.2013 čj. MMP/169250/13 tak, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod první zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů porušením § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, a byla mu snížena uložená pokuta na částku 25.000,-Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 12 měsíců, a ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že v predmetný okamžik neřídil vozidlo tovární značky FW Lupo, a tudíž nemohl být kontrolován jako řidič policejní hlídkou. Oznámení o přestupku je sice podepsáno žalobcem, ale vinu v něm žalobce neuznal. Toto svědčí pouze o tom, že se žalobce v místě skutku nacházel, nikoliv však o tom, že by vozidlo řídil. Žalobce měl za to, že změnu jeho výpovědi v řízení není možné užít ani v jeho prospěch, ani v jeho neprospěch.

Žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16.6.2011 sp. zn. **I. ÚS 864/11** (nálezy ÚS jsou dostupné na nalus.usoud.cz), podle něhož „*obsah doznání obviněného se považuje za věrohodný jen tehdy, je-li věrohodnost prokázána dalšími věrohodnými důkazy; nelze připustit, aby ze způsobu obhajoby bylo usuzováno na vinu obviněného za neexistence nebo slabosti jiných usvědčujících důkazů; takový postup by byl v rozporu s presumpcí neviny. Existují-li jakékoli rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, nýbrž v jeho prospěch. Z principu presumpce neviny plyne pravidlo in dubio pro reo, podle něhož není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, je nutno rozhodovat ve prospěch obviněného.*“ Žalobce měl za to, že v tomto kontextu je nutné posuzovat jeho výpovědi i jím podepsané oznámení o přestupku.

Žalobce dále namítal, že žalovaný užil podání vysvětlení a úřední záznam jako důkazní prostředek, byť toto popírá. Z podání vysvětlení žalovaný dovodil, která výpověď žalobce je věrohodná a která nikoliv. Stejně žalovaný podle žalobce používal úřední záznam, když uvedl, že jím lze podpůrně hodnotit věrohodnost oznámení o přestupku. Jelikož je tedy použito úředního záznamu jako prostředku, z něhož je dovozován závěr o věrohodnosti jiného důkazního prostředku, jedná se podle žalobce opět o využití záznamu jako důkazního prostředku. Žalobce odkázal na ustanovení **§ 137 odst. 4 správního řádu**, který zakazuje podání vysvětlení využít jako důkazní prostředek. Žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 11.3.2004 sp. zn. **II. ÚS 788/02**, podle něhož „*úřední záznam je jednostranný úkon správního orgánu a nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno*“. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009 sp. zn. **1As 96/2008** (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož „*obsahem úředního záznamu je jen předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka*“. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.9.2010 sp. zn. **1As 34/2010**, podle něhož „*význam úředního záznamu spočívá v tom, že si na jeho základě může správní orgán předběžně vyhodnotit relevanci případné svědecké výpovědi dané osoby*“. Podle žalobce z ničeho nelze dovodit, že by žalobce byl oprávněn na základě úředního záznamu cokoli hodnotit ve smyslu věrohodnosti jakéhokoliv důkazu.

Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že není třeba provést žalobcem v odvolání navržené důkazy výsledky zasahujících policistů proto, že důkazní stav je plně dostačující pro vydání rozhodnutí. Podle žalobce provedení výsledků zasahujících policistů se ve smyslu výše citovaného rozsudku nabízelo. Nevyhověním návrhu žalobce na provedení výsledků mělo být zasaženo do jeho práv stanovených v Listině základních práv a svobod v **článku 36 odst. 1 a článku 38 odst. 2 a** v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod v **článku 6 odst. 1 a 3 písm. b)**. Žalobce měl za to, že odůvodnění odmítnutí provedení důkazu je rovněž nedostatečné. Podle žalobce žalovaný porušil zejména ustanovení **§ 50 odst. 3 a 4, § 51 odst. 1 a § 52 správního řádu**, když nezjišťoval okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl všechny důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu **§ 3 správního řádu**.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že s oznámením přestupku nakládal jako s jedním z mnoha podkladů pro rozhodnutí, nikoliv jako s rozhodnutím prokazujícím vinu.

Žalovaný poukázal na to, že v oznámení se neuvádí pouze, že by se žalobce v místě skutku nacházel, nýbrž že hlídka zastavila vozidlo, které řídil žalobce. Dále je podle žalovaného patrné, že s obsahem oznámení byl žalobce seznámen, oznámení podepsal, aniž by se k věci vyjádřil. Podle žalovaného žalobce v odvolání netvrdil, že se v místě skutku nacházel, ale neřídil, nýbrž že nebyl vůbec kontrolován, proto se žalovaný novým tvrzením nemohl zabývat. Žalovanému není jasné, jak se mohl žalobce v místě kontroly nacházet a podepsat oznámení o přestupku, aniž by byl kontrolován. Podle žalovaného pokud byl žalobce v místě kontroly a podepsal oznámení o přestupku, z logiky věci musel být kontrolován. Podle žalovaného tak žalobce v žalobě opět novým způsobem vylíčil události, které neuplatnil v řízení v prvním stupni ani v odvolacím řízení. Žalovaný měl za to, že jediným důvodem stroze odůvodněné změny výpovědi žalobce je snaha vyhnout se odpovědnosti za přestupek uplynutím času. Podle žalovaného jediným cílem žalobce bylo, aby věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, což by mělo za následek zánik odpovědnosti. Žalovaný poukázal i na to, že protokol o ústním jednání je žalobcem bez výhrad podepsán. Žalovaný nezpochybnil právo obviněného měnit výpovědi, avšak podle žalovaného nedůvěryhodné a strohé popření vlastní předchozí výpovědi teprve v odvolání, neznamená automatické smazání předchozí použitelné výpovědi žalobce, které je navíc v souladu s ostatními podklady pro rozhodnutí, především s oznámením přestupku. Podle žalovaného byla v daném případě splněna podmínka stanovená v žalobcem zmíněném nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 864/11, že obsah doznání se považuje za věrohodný pouze tehdy, je-li jeho věrohodnost prokázána dalšími důkazními prostředky. Žalovaný nezpochybnil, že z protokolu o podání vysvětlení nelze dovozovat vinu ani přiznání, měl však za to, že správní orgán musí vzít v úvahu všechny podklady obsažené ve spise. Pokud byl shledán zásadní rozpor mezi doznáním učiněným procesně použitelným způsobem při jednání a výpovědí před policejním orgánem, musel by tento rozpor vyhodnotit ve prospěch obviněného a provést výslech policistů. Uvedený rozpor však podle žalovaného shledán nebyl. Žalovaný je tudíž názoru, že byť záznam nelze užít jako důkaz, nelze jej ani zcela ignorovat. Žalovaný porovnával za účelem zhodnocení věrohodnosti výpověď žalobce při jednání v první řadě s oznámením o přestupku a s dalšími podklady pro rozhodnutí, a teprve pouze podřídně s úředním záznamem o podaném vysvětlení, a to právě za účelem ověření, zda tento nemůže narušit vzájemně bezrozporný řetězec skutkových zjištění. Není tedy podle žalovaného pravdou, že by žalovaný usoudil na věrohodnost výpovědi žalobce učiněné při jednání bez dalšího na základě úředního záznamu o podaném vysvětlení. Žalovaný považoval ve vztahu k tvrzení žalobce, že vůbec nebyl kontrolován, za podstatnou skutečnost, že vůbec k podání vysvětlení došlo, a to bezprostředně poté, co byl přestupek na místě řešen. Ohledně obsahu záznamu o podání vysvětlení tedy žalovaný s ním nenakládal jako s důkazem. Žalovaný měl za to, že správní orgány hodnotu úředního záznamu o podaném vysvětlení užívaly opatrněji než umožňuje stávající judikatura jako např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1As 96/2008 a sp. zn. 4As 17/2012. K rozhodnutí Ústavního soudu žalovaný konstatoval, že toto bylo jednak vydáno za účinnosti předchozí úpravy správního řízení a jednak vychází z jiné situace. V uváděném případě byl obviněný předvolán k jednání, avšak telefonicky se omluvil a současně byl s ním dohodnut jiný termín, aniž by byl obviněný dále jakkoliv předvoláván. O telefonátu pak byl učiněn úřední záznam. Ústavní soud konstatoval, že byť forma předvolání není ve správním řádu výslovně upravena, vzhledem k důležitosti tohoto úkonu je třeba dovodit, že předvolání musí být písemné a doložené doručenkou. Z tohoto rozhodnutí pak podle žalovaného nelze vyvodit, že úřední záznam by

byl bezcenným listem ve spise, na který by správní orgán nesměl brát zřetel. Judikatura Nejvyššího správního soudu podle žalovaného dokládá, že správní orgán mohl přikládat úřednímu záznamu větší význam, než když pouze zkoumal, zda tento není v rozporu s jinými procesně použitelnými důkazy a podklady pro rozhodnutí. V rozhodnutí čj. **4As 17/2012-36** Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„úřední záznam představuje listinu, kterou bylo možné jako důkaz použít, neboť z ničeho nevyplývá, že by se jednalo o důkaz pořízený v rozporu s právními předpisy, přičemž jeho obsah se shoduje se skutečnostmi uvedenými v oznámení o přestupku, které stěžovatelka podepsala a které bylo vyhotoveno v souladu s § 58 odst. 1 a 2 písm. d) zákona o přestupcích. Při ústním jednání byl tento záznam přečten jako důkaz.“* Žalovaný poukázal na to, že i v daném případě byl při jednání dne 29.7.2013 přečten záznam PČR a žalobce po dokazování uvedl, že nemá další důkazní návrhy a protokol podepsal. Dále žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. **6As 21/2009-66** s tím, že pokud je stav věci zjištěn v rozsahu a způsobem požadovaným § 3 správního řádu, jeví se nadbytečným provádět další důkazy. Na tom podle žalovaného nemění nic ani skutečnost, že žalobce v odvolání zcela nevěrohodným způsobem odvolal svoji předchozí použitelnou výpověď s holým odůvodněním, že výpověď provedl pod psychickým tlakem ve snaze vyjít správnímu orgánu vstříc. Žalobce podle žalovaného již nevysvětlil, v čem psychický tlak spočíval. Neobjasnil ani, proč podepsal oznámení o přestupku, kde je skutek vymezen stejně, jako o něm žalobce vypovídal. Výslech příslušníků policie se tudíž jeví podle žalovaného jako nadbytečný.

V **replíce** žalobce uvedl, že v prvním odstavci článku 2 svého odvolání mu vypadlo sousloví „jako řidič“. To podle žalobce znamená, že nemohl být policejním orgánem kontrolován jako řidič předmětného vozidla. Dále žalobce měl za to, že ze spisového materiálu vyplývá, že byl úřední záznam jako důkaz použit. Podle žalobce v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2013 sp. zn. 4As 17/2012 důkazy prostřednictvím svědectví policistů byly provedeny. Navíc je podle žalobce tento rozsudek vybočující a ojedinělý oproti dosavadní rozhodovací praxi. Žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009 sp. zn. 1As 96/2008 a ze dne 9.9.2010 sp. zn. 1As 34/2010. Podle žalobce pak žalovaný mohl provést navržené výsledky sám. Tím mohl vhodným procesním postupem odvrátit hrozbu zániku odpovědnosti za přestupek. Žalobce dále namítal, že k zahájení řízení došlo až po osmi měsících po údajném spáchání přestupku.

V **duplice** žalovaný uvedl, že nemůže být kladeno za vinu správnímu orgánu, pokud žalobce v odvolání nenapsal něco, co napsat chtěl. Tvzení, že žalobce byl kontrolován, ale nikoliv jako řidič, se diametrálně odlišuje od tvrzení, že žádné vozidlo neřídil a nemohl být tudíž kontrolován. Podle žalovaného žalobce, tím, jak vzal zpět své doznání, nevnesl do skutkových zjištění žádné pochybnosti, neboť neuvedl žádnou důvěryhodnou alternativu své původní výpovědi. Žalovaný zopakoval, že úřední záznam není sice důkazem, je však podkladem pro rozhodnutí a jako takový nesmí být zcela opomenut, neboť správní orgány se musí zabývat všemi podklady. Správní orgán především zkoumal, zda tento úřední záznam nemůže vnést do skutkového stavu určité pochybnosti. Dále správní orgán zdůraznil, že v daném případě s úředním záznamem jako s důkazem nenakládal, a to právě z důvodu, že judikatura není v tomto zcela jednotná.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 20.10.2012, podle něhož žalobce v tento den v 11.00 hod. na ulici Na Chmelnicích v Plzni řídil vozidlo, přičemž byl zastaven policejní hlídkou a bylo zjištěno lustrací u informačních systémů policie v registru řidičů, že žalobce má blokaci řidičského oprávnění z důvodu bodového hodnocení. Podle oznámení přestupku byl dále žalobce převezen na Dopravní inspektorát v Plzni k dalšímu šetření. Žalobce hlídce nepředložil řidičský průkaz. Žalobce oznámení přestupku podepsal, nevyjádřil se do něho. Dále je součástí správního spisu úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem z téhož dne v 11:40 hod., v němž žalobce uvedl, že mu není známo, od kdy do kdy by měl mít vysloven zákaz řízení, neboť v řízení o odvolání proti výzvě k odevzdání řidičského průkazu ho zastupoval právní zástupce. Dále je součástí správního spisu úřední záznam PČR ze dne 20.10.2012 o provedené silniční kontrole. Důvodem k zastavení byla podle úředního záznamu běžná silniční kontrola. Řidič hlídce nepředložil řidičský průkaz a následně lustrací v registru řidičů bylo zjištěno, že žalobce má platnou blokaci řidičského oprávnění. Na dotaz hlídky, zda žalobce ví o platné blokaci, žalobce měl uvést, že si je blokace vědom. Následně žalobce jel s hlídkou PČR k podání vysvětlení. Podle výpisu z evidenční karty řidiče měl žalobce ke dni výpisu, tj. ke dni 24.10.2012 blokaci řidičského oprávnění od 1.6.2012. Dále je součástí správního spisu kopie oznámení o dosažení 12-ti bodů a výzva k odevzdání řidičského průkazu, proti čemuž žalobce vznesl námitku. Proti rozhodnutí o zamítnutí námitek podal žalobce odvolání prostřednictvím advokáta Mgr. Josefa Krska. Toto odvolání bylo rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. DSH/4987/12 dne 21.5.2012 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Toto rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 1.6.2012.

Při jednání před správním orgánem dne 29.7.2013 žalobce uvedl, že se spisovou dokumentací byl seznámen, nemá k ní žádné výhrady a vše podle něho souhlasí. Svého jednání žalobce litoval a se vším souhlasil. Dále uvedl, že v předmětné době řídil vozidlo FW Lupo příslušné poznávací značky a jel za přítelkyní do ulice v Aleji Svobody. Asi 50 metrů za křižovatkou ulic Karlovarská a Na Chmelnicích ho zastavila hlídka Policie ČR. Hlídce nepředložil řidičský průkaz, neboť ho zapomněl doma. K blokaci řidičského oprávnění žalobce uvedl, že někdy v roce 2011 obdržel oznámení o dosažení 12-ti bodů, proti čemuž podal námitky a současně zmocnil k zastupování Mgr. Josefa Krska, advokáta, který následně podal i odvolání proti rozhodnutí o námitkách. Jelikož žalobce pracoval v zahraničí ve Finsku, zmocněnec ho pouze zběžně informoval a zmínil se mu, že by měl mít žalobce vysloven zákaz řízení. O skutečnosti, že rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci, žalobce nevěděl, jelikož ho zmocněnec neinformoval.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že při stanovení viny vycházel správní orgán ze spisového materiálu vedeného Policií ČR, zejména z oznámení přestupku. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že s oznámením přestupku v důležitých bodech koresponduje i úřední záznam zakročující hlídky PČR. Správní orgán neměl o skutečnostech zjištěných policisty při výkonu jejich služebních povinností pochybnosti a jako na naprosto věrohodné na ně bylo pohlíženo. Správní orgán I. stupně vycházel i z výpisu z evidenční karty řidiče, podle které měl žalobce od 1.6.2012 do 23.6.2013 blokaci řidičského oprávnění z důvodu dosažení 12-ti bodů. Dále z tohoto výpisu podle správního orgánu I. stupně vyplynulo, že žalobce měl odevzdán řidičský průkaz od 20.3.2013 do 24.6.2013. Dále správní orgán I. stupně vycházel z vyjádření žalobce před

správním orgánem, kde žalobce s přestupkem souhlasil a projevil nad svým jednáním politování. Skutečnost, že žalobce nevěděl o pravomocném rozhodnutí a o tom, že má platnou blokaci řidičských oprávnění, podle správního orgánu I. stupně nemůže zbavit žalobce odpovědnosti za přestupek, neboť žalobce věděl o řízení o námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení, na toto řízení si zvolil zmocněnce, kterému bylo řádně doručeno rozhodnutí. Rovněž lze podle správního orgánu I. stupně předpokládat, že zástupce je osobou znalou práva, který řádně hájil zájmy žalobce, a tudíž jsou mu známy povinnosti vyplývající z právních předpisů, o kterých by měl žalobce řádně a včas informovat. Tedy lze podle správního orgánu I. stupně konstatovat, že žalobce o blokaci měl a mohl vědět prostřednictvím svého zástupce. I po udělení plné moci zůstal účastníkem řízení, proto jej jeho procesní práva opravňovala k získání informací o řízení. Žalobce tak měl možnost ověřit si stav svého řidičského oprávnění a případnou blokaci, jak u příslušného registru řidičů, tak případně prostřednictvím služby CZECHPOINT na jakémkoliv kontaktním místě. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru o zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Správní orgán I. stupně uvedl, že hodnotil všechny věcné podklady s provedenými důkazy ve vzájemných souvislostech. Oznámení přestupku a vyjádření žalobce před správním orgánem podle správního orgánu prokazuje, že žalobce předmětného dne řídil osobní motorové vozidlo na pozemní komunikaci v ulici Na Chmelnících. Výpis z evidenční karty řidiče v návaznosti na pravomocné rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje o potvrzení rozhodnutí o zamítnutí námitek proti záznamu bodů podle správního orgánu I. stupně prokazují, že žalobce měl platnou blokaci řidičských oprávnění od 1.6.2012 do 23.6.2013. Tudíž žalobce řídil motorové vozidlo na pozemní komunikaci, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění pro žádnou ze skupin.

V **odvolání** proti tomuto rozhodnutí žalobce uvedl, že odvolává svoji výpověď provedenou před správním orgánem I. stupně. Předmětného dne žalobce podle svého tvrzení vozidlo neřídil, a tudíž nemohl být kontrolován příslušníky Policie ČR. Svoji výpověď před správním orgánem I. stupně provedl pod psychickým tlakem, a to ve snaze vyjít správnímu orgánu vstříc. Dále měl žalobce za to, že nelze považovat důkazní řízení za řádně provedené v souladu s § 3 správního řádu, neboť v jeho věci nebyly provedeny výsledky zasahujících policistů.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že nemá žádný důvod pochybovat o hodnověrnosti výpovědi žalobce, již učinil při jednání před správním orgánem. Naopak odvolání výpovědi teprve v odvolání správní orgán považuje za účelovou změnu strategie s cílem vyhnout se odpovědnosti za přestupek, především ve vztahu k sankci zákazu řízení všech motorových vozidel, jež, jak sám žalobce přiznal, má pro jeho osobu zásadní negativní následky, neboť nebude moci vykonávat své povolání. Žalovaný zdůraznil, že žalobce shodně jako při jednání před správním orgánem vypovídal i při podání vysvětlení před policejním orgánem, přičemž úřední záznam o podání vysvětlení vlastnoručně podepsal. Samotný obsah úředního záznamu o podaném vysvětlení nelze použít jako důkaz. Tento záznam podle žalovaného je však listinným podkladem pro rozhodnutí, který může sloužit ke zhodnocení věrohodnosti procesně použitelné výpovědi při jednání. Taktéž oznámení o přestupku, v němž je uveden předmětný skutek, žalobce vlastnoručně podepsal, aniž by k němu připojil jakékoliv výhrady. Z oznámení přestupku podle žalovaného nade vší pochybnost vyplývá, že v průběhu silniční kontroly byl ztotožněn právě žalobce. Podání vysvětlení pak proběhlo následně po

silniční kontrole v 11:40 hod. téhož dne. Pokud žalobce tvrdí, že jednal pod psychickým tlakem, podle žalovaného o tomto nic nesvědčí. Ze spisu je podle žalovaného zřejmé, že žalobce byl o svých právech řádně poučen jak v předvolání, tak při zahájení ústního jednání, včetně poučení, že k výpovědi ani k doznání nesmí být donucován. Ze spisové dokumentace ani z podaného odvolání jakkoliv nevyplývá, že by žalobce měl nějaké námitky proti postupu správního orgánu či Policie ČR. Policistům navíc uvedl tytéž skutečnosti jako před správním orgánem, přičemž o případném psychickém nátlaku ze strany policistů se nikterak nezmiňoval. Žalobce se omezuje v odvolání na konstatování, že se doznal pod psychickým tlakem, přičemž již neuvádí, v čem měl tento psychický tlak spočívat, eventuálně co bylo jeho příčinou. Žalovaný má tudíž za to, že výpověď žalobce proběhla v souladu se zákonem a žádnému psychickému tlaku nebyl žalobce vystaven. Dále se žalovaný neztotožnil se závěrem žalobce, že správní orgán I. stupně vycházel zejména z úředního záznamu PČR. Správní orgán I. stupně vycházel zejména z oznámení přestupku, jež je na rozdíl od úředního záznamu důkazem a odvolatel měl možnost k němu připojit své vyjádření, z výpisu z evidenční karty řidiče a z rozhodnutí Magistrátu města Plzně a Krajského úřadu Plzeňského kraje, a dále z vyjádření žalobce při ústním jednání. Skutečnost, že úřední záznam není důkazem, podle žalovaného neznamena, že jím nelze podpůrně hodnotit věrohodnost oznámení o přestupku, zejména s ohledem na to, zda se s ní v podstatných skutkových okolnostech shoduje. Správní orgán pak může vycházet z oznámení přestupku. Vzhledem k tomu, že žalobce věrohodnost tohoto oznámení nikterak nezpochybnil, ke skutku se doznal, kdy uvedl stejné skutečnosti, jaké jsou i v oznámení přestupku, přičemž jeho výpověď je v souladu i s dalšími listinnými podklady v dané věci, které samy nejsou důkazem (úřední záznam PČR, záznam o podaném vysvětlení), avšak lze v jejich světle hodnotit věrohodnost oznámení přestupku a výpovědi obviněného. V dané situaci, kdy skutkový stav byl bez důvodných pochybností zjištěn na základě listinných podkladů a prokázán oznámením o přestupku a věrohodným doznáním žalobce při jednání, nebyl podle žalovaného důvod, aby správní orgán I. stupně vyslýchal zasahující policisty, což platí i přesto, že žalobce své doznání odvolal. Řízení o přestupku jakožto zvláštní druh správního řízení je podle žalovaného ovládáno zásadou hospodárnosti řízení, tudíž výslech policistů v případech, kdy o skutkovém ději není žádných pochyb, se jeví nadbytečným. Žalovaný poukázal na ustanovení **§ 52 správního řádu**, podle něhož správní orgán provede důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci. V daném případě podle žalovaného bylo provedení svědeckých výpovědí policistů nadbytečné, stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, byl zjištěn i bez svědeckých výpovědí. Správní orgán I. stupně se v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu nespokojil s pouhým doznáním žalobce, ale toto rovněž hodnotil i v kontextu ostatních podkladů pro rozhodnutí. Žalobcem nově uváděná verze události, že žádné vozidlo neřídil, byla správním orgánem považována za účelovou a v hrubém rozporu s výsledky dokazování, tudíž i objektivně nemožnou. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1As 96/2008 podle žalovaného nelze na daný případ aplikovat, neboť vychází z jiné skutkové a důkazní situace. Správní orgán v dané věci k dokazování neužil pouze úřední záznamy PČR a doznání odvolatele, ale rovněž oznámení o přestupku, kterým je v souladu s výpovědí žalobce, jakož i v souladu s dalšími podklady, dostatečně prokázáno, že bylo zastaveno právě vozidlo žalobce a v osobě řidiče byl ztotožněn právě žalobce. Veřejnými listinami v podobě výpisu z evidenční karty řidiče a rozhodnutí Magistrátu města Plzně i krajského úřadu je pak podle žalovaného jasné prokázáno, že v době kontroly nebyl žalobce držitelem řidičského oprávnění. Věrohodnost doznání žalobce je podle žalovaného dostatečně podložena výpisem z evidenční karty řidiče,

výše specifikovanými rozhodnutími a oznámením přestupku. Správní orgán prvního stupně tak podle žalovaného důkazní břemeno unesl a skutkový stav byl zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy bez důvodných pochybností a v potřebném rozsahu.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní** (dále jen s.ř.s.), s tím, že žalobce i žalovaný s tím souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Tvrzení žalobce, že v inkriminované době neřídil vozidlo jako řidič, a tudíž ani nebyl kontrolován policejní hlídkou, soud shledal nevěrohodným a vyvráceným na základě podkladů obsažených ve správním spisu. Svědčí o tom především oznámení přestupku sepsané na místě kontroly, které žalobce podepsal a jedná se tudíž o důkaz, že žalobce na místě kontrolován byl, ale také že si byl vědom toho, jaký přestupek je mu kladen za vinu a tuto skutečnost nerozporoval. Dalšími podklady svědčícími pro závěr, že žalobce byl hlídkou kontrolován jako *řidič* motorového vozidla, jsou úřední záznam o spáchání přestupku a záznam o podaném vysvětlení. Tyto listiny nelze sice považovat za důkazy, nicméně jsou též podklady rozhodnutí ve smyslu **§ 50 odst. 1 správního řádu**, což znamená, že k nim mohou správní orgány rovněž přihlídnout, nemohou však jimi důkazy nahradit. Je rovněž možné argumentovat v rozhodnutí tím, zda tyto podklady jsou či nejsou v souladu s důkazy. Podle názoru soudu tak nedošlo k porušení tvrzeného ust. **§ 137 odst. 4 správního řádu**, podle něhož *záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek*, ani k postupu v rozporu s výše cit. rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. **1As 96/2008**.

Dalším důkazními prostředky jsou výpis z evidenční karty řidiče a rozhodnutí, která se týkala námitkového řízení, prokazující blokaci řidičského oprávnění v době, kdy byl žalobce zastaven policejní hlídkou.

Za důkaz v dané věci správní orgány správně považovaly i výpověď žalobce při jednání před správním orgánem prvního stupně. Doznání žalobce tehdy učiněné sice žalobce v odvolání odvolal, avšak tato skutečnost neznamená, že by již nadále nebylo možné tuto výpověď, zaznamenanou v protokole o jednání, použít. Takový závěr nevyplyvá ani z žalobcem cit. nálezu Ústavního soudu sp.zn. **I. ÚS 864/11**. Soud se shoduje se správními orgány, že v dané věci bylo postupováno v souladu s tímto nálezem, když správní orgány nevycházely pouze z doznání žalobce, nýbrž také z dalších vyjmenovaných důkazů (zejména z oznámení přestupku) a z ostatních podkladů.

Za nedůvodnou považuje soud i námitku, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, když neprovedl v odvolání navržené výsledky zakročujících policistů. Jak soud výše uvedl, správní orgány měly k dispozici dostatečné množství důkazů a podkladů, které byly ve vzájemném souladu a byly také stále použitelné. To platilo i o výpovědi žalobce před správním orgánem prvního stupně, neboť žalobce při odvolání této výpovědi nespecifikoval důvod nepoužitelnosti své výpovědi, pouze obecně tvrdil existenci psychického nátlaku. Žádný konkrétní nátlak však nevyplynul ani z protokolu o jednání, který žalobce podepsal a v kterém mohl své výhrady uvést. Správní orgány za této situace učinily správný závěr o tom,

že existenci jakéhokoli nátlaku při doznání žalobce nic neprokazuje a jeho výpověď je nadále použitelná jako důkaz.

Není proto pravdivé tvrzení, že by správní orgány v dané věci neopatřily dostatek důkazů ve smyslu **§ 3 správního řádu**. Naopak je zřejmé, že všechny zmíněné podklady rozhodnutí jsou ve vzájemném souladu, a z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů také vyplývá, že tyto podklady byly jimi hodnoceny a odůvodnění je logické a dostatečně podrobné. Vzhledem k tomu neshledal soud ani porušení v žalobě označených ust. Listiny základních práv a svobod, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a správního řádu, zakotvujících základní zásady řízení.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě **nákladů řízení** bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

**Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková